

Пісня срібла, полум'я мов ніч

КУПИТИ

Книга **Пісня срібла, полум'я мов ніч** — перша частина діалогії **Пісня Останнього Королівства** від **Амелі Вень Чжао**, авторки зі світовим ім'ям і глибокими азійськими коренями. Вона майстерно поєднує класичне фентезі з естетикою давнього Китаю, занурюючи читача у світ магії, давніх демонів, ідеологічного спротиву та особистісного пошуку. Головна героїня, юнка Лань, носить таємниче тавро, яке відкриває шлях до забороненої магії — сили, що може змінити долю цілої імперії. Сюжет, сповнений магії й боротьби за ідентичність

Події розгортаються в Елантській Імперії, яка колонізувала батьківщину Лань і винищує її культуру. Після втрати матері дівчина опиняється на межі виживання, однак зустріч із практиком Цзенем змінює все. Разом вони вирушають до таємничої школи Білих сосен, де героїню навчають контролювати сили, сховані у мітці на її руці.

На тлі імперського гніту Лань поступово усвідомлює місію свого життя. Вона шукає справедливість і прагне зупинити окупантів, які систематично знищують її народність. Насичений елементами традиційного китайського фентезі (сянься і вуся) роман торкається тем боротьби добра і зла, свободи і неволі, незламності духу й національного відродження. Художні особливості та стиль

Атмосфера книги вражає деталізацією: кожна сцена — як візуальна картина. Авторка майстерно створює образи демонів, духів, чайних домів і туманних гір. Вона вплітає філософські ідеї Инь-Ян, акцентує увагу на структурі магичної енергії, досліджує стародавній світопорядок та його баланс, що постійно загрожує порушенням.

Моїм батькам, дідусям і бабусям та
їхнім предкам

Хронологія

Епоха ворожих кланів

~500 циклів

Дев'яносто дев'ять кланів борються один з одним, щоб захистити свої землі. Виживають лише кілька панівних кланів (насамперед — Мансоріанський клан із Північних степів і клан Сун із Південних долин), які стають могутніми гегемонами, що перетворюють інші клани на васалів.

Перше Королівство

Цикли 0—591

Панівні клани створюють могутні держави. У спробі зміцнити владу їхні правителі приймають титул «королів». Виникають територіальні суперечки, але протягом більшої частини цієї епохи панівні клани переживають стагнацію.

Ближче до кінця епохи генерал Чжо Цзюн з могутнього хінського Центрального Королівства розпочинає війну з метою об'єднання інших гегемонів у єдине хінське королівство. Мансоріанський клан за підтримки своїх васалів веде запеклу боротьбу, але зазнає великих втрат. Клан Сун капітулює, а його члени стають радниками Імператора. Генерал Чжао стає першим Імператором Цзінь.

Серединне Королівство

Цикли 591—1344

Об'єднання колись роздроблених кланів-гегемонів відкриває епоху стабільності, в якій перший Імператор Цзінь та його предки впроваджують політику, спрямовану на стимулювання економічного розвитку новоствореного Серединного Королівства. Зокрема вони окреслюють Шлях Практики, щоб стандартизувати діяльність практиків у Серединному Королівстві, та використовують це як спосіб обмежити владу завойованих кланів. Сутички й повстання бунтівних кланів, що спалахують протягом усієї епохи, швидко придушуються армією Імператора.

Наприкінці цієї епохи Імператора Янь-луна (Імператора-Дракона) охоплює нав'язлива ідея щодо можливого повстання мансоріанців. Він вважає, що політика Імператора Цзіня, яка дозволяє дев'яности дев'яти кланам зберегти свої власні землі, культуру та ідентичність, загрожує обернутися повстанням. Слабкий і жадібний, у спробі втримати владу, він прив'язує до себе Багряного Фенікса — Демонічного бога, що перебував у глибокому сні під контролем його родини, і розпочинає власну військову кампанію з метою знищення дев'яности дев'яти кланів.

Мансоріанський генерал Ксан Толюйжигін, об'єднавшись із Демонічним богом Півночі, Чорною Черепахою, очолює контрнаступ, до якого приєднуються колишні союзники клану. Вони програють, і Ксан Толюйжигін у запалі гніву тікає на північ, руйнуючи хінські міста й убиваючи мирних жителів на своєму шляху. Дотепер незрозуміло, де спочиває його дух і чи знайшов він спокій.

Останнє Королівство

Цикли 1344—1424

Дев'яности дев'ять кланів майже знищені, розсіяні країною та змушені асимілюватися з хінами. Останнє Королівство проіснує лише вісімдесят циклів. Потім, у тридцять другому циклі, під правлінням Імператора Світлого Дракона династії Цін Шо-луна, відбувається вторгнення елантійців.

Елантська епоха

1-й рік (цикл 1424) — сьогоднішня

Силу позичають, а не створюють

*Дао-цзй «Книга про Шлях»
(Канон чеснот), 1.1*

Елантська епоха, 12-й цикл

Чорний порт, Хаак-Кон

Хоча Останнє Королівство було поставлене на коліна, краєвид звідси відкривався розкішний.

Лань сунула на потилицю бамбукового капелюха й розтулила уста, насолоджуючись прохолодним вечірнім вітерцем, що бавився пасмами її шовковистого чорного волосся. Після дня торгівлі на місцевому вечірньому ринку шию заливав піт, а спина боліла від побоїв пані Мен за крадіжку зацукрованих слив із кухні чайного будиночка. Але в такі рідкісні моменти, як цей, коли стигле та розбухле, як мандарин, сонце висіло над мерехтливим морем, у залишках завойованих земель все ще можна було розгледіти красу, подібну до краси розбитого кришталю.

Місто Хаак-Кон розкинулося перед нею клаптиками протиріч. Червоні ліхтарі були розвішані від вигнутого храмового карнизу до сірого черепичного даху, плетучись між пагодами та внутрішніми двориками, оповитими ореолом нічних базарів і вечірніх ярмарків. На віддалених пагорбах, у своїх чудернацьких будинках з каменю, скла та металу, оселилися еланти, щоб спостерігати за хінами, немов боги. Виднокрай був осяяний тьмяним золотавим світлом їхніх алхімічних ламп, що лилося крізь вітражі та мармурові аркові двері.

Лань закотила очі й відвернулася. Вона знала, що історія богів, будь-яких богів — це велика миска смердючого лайна. Незважаючи на те, що еланти намагалися довести інше, Лань знала, що вони прийшли в Останнє Королівство заради одного: ресурсів. Кораблі, завантажені подрібненими в порошок прянощами, гранулами золота й листям зеленого чаю, скринями з

шовком і оксамитом, нефритом і порцеляною, щодня вирушали з Хаак-Кону до Елантської імперії через море Небесного Сяйва.

А все, що залишалося, просочувалося на чорні ринки Хаак-Кону.

У цю мить вечірній ринок буяв: торговці вишиковувалися вздовж Нефритового шляху з коштовностями, що сяяли, мов сонячне світло, спеціями, що мали смак небачених Лань країв, і тканинами, що мерехтіли, немов нічне небо. Серцебиття Хаак-Кону вчувалося у дзвоні монет, його життєвою силою була торгівля, а кістяком — дерев'яні ятки на ринках. У цьому місті доводилося виживати.

Лань зупинилася на околиці ринку. Вона подбала про те, щоб насунути свого бамбукового капелюха доулі на обличчя, якщо раптом елантські чиновники будуть нишпорити десь поблизу. Те, що вона збиралася зробити, цілком могло гарантувати їй місце на шибениці поряд із іншими хінами, які порушили закони Еланти.

Нишком роззирнувшись, дівчина перейшла вулицю й попрямувала до нетрів.

Тут закінчувалася ілюзія Останнього Королівства й починалася реальність загарбаних земель. Замість брукованих вулиць, ретельно вимощених елантами після завоювання, тут здіймалася курява, а елегантно відремонтовані фасади з блискучими зашкеленими вікнами поступилися місцем покинутим будівлям, що розсипалися на очах.

У занедбаному закутку стояв торговий дім. Його дешеві дерев'яні двері пощербилися й вицвіли від часу, а паперові вікна, хоч і змащені жиром, провисли від вологості південного клімату. Коли Лань увійшла, десь над її головою дзенькнув дерев'яний дзвіночок.

Дівчина зачинила двері, і гомін зовнішнього світу стих.

Усередині панував напівморок, порошок кружляли в сутінковому світлі, яке лилося на потріскані дошки підлоги та полиці, напхані сувоями, фоліантами та всілякими дрібничками. Крамниця була схожа на стару картину, покинуту вицвітати на сонці, і пахнула чорнилом і мокрою деревиною.

Але це було найулюбленіше місце Лань у цілому світі. Воно нагадувало про минулі часи та колишній світ.

Життя, стерте зі сторінок історії.

Старий Вей у своїй крамниці торгував тим, що залишилося від вечірнього ринку після елантів, купуючи товар оптом і продаючи його хінам із невеликою націнкою. Урядові інспектори сюди не зазирали, оскільки колонізаторів не цікавили вживані товари. Хіба якщо ті були зроблені з металу. Ось чому крамниця стала осередком контрабанди. Вироби, які виставляв на прилавок старий Вей, були доволі непримітними: мотки вовни, конопель і бавовни, баночки з зірчастим анісом і лавровим листям, сувої дешевого паперу з товченої висушеної кори. Але Лань знала, що серед цього краму було дещо й для неї. Те, що могло коштувати їй життя.

— Пане Вею, — покликкала вона. — Я отримала ваше повідомлення.

На мить запанувала тиша, а потім старий озвався:

— Здається, я почув, як забринів срібний дзвіночок твого голосу. Знову прийшла завдати мені клопоту?

Старий крамар дав про себе знати човганням ніг і кахиканням. Колись — до того, як під час елантського завоювання дванадцять циклів тому його сім'ю вбили і він втратив усе — Вей був учителем у прибережному селі на північному сході. Він утік до Хаак-Кону і скористався своєю грамотністю, щоб зайнятися торгівлею. Постійний голод висушив його на тріску, а від вологого повітря Хаак-Кону Вею почав дошкуляти кашель. Це все, що Лань було відомо про життя старого. Вона не знала навіть його справжнього імені, забороненого законами Елантської імперії та скороченого до єдиного однотонного складу.

Лань визирнула з-під доулі, подарувавши Вею свою наймилішу посмішку.

— Клопоту? — повторила вона, імітуючи північний діалект, тони якого були більш різкими та розкотистими порівняно із солодкими, мелодійними південними тонами, до яких звикла дівчина. Нині мало хто говорив на будь-якому з цих діалектів. — Коли це я завдавала вам турбот, пане Вею?

Він забуркотів, кинувши на неї оцінювальний погляд.

— Удачі ти мені також не приносила. Й однаково я щоразу дозволяю тобі повертатися.

Лань показала язика.

— Мабуть, це через мою харизму.

— Ха, — сміх старого пробився крізь товстий шар мокротиння. — Всім богам, які спостерігають за нами, відомо, що ховається за цією харизмою.

— Не спостерігають вони за нами.

Лань любила дискутувати зі старим на такі теми. Він був адептом хінського пантеону богів — зокрема відданим пошанувачем свого улюбленого бога багатства. Старий часто розповідав Лань, як побожно в дитинстві молився цьому богу. Лань же натомість постійно нагадувала, що бог багатства повинен мати химерне почуття гумору, якщо за це винагородив його занедбаною крамницею з контрабандними товарами.

— Ще й як спостерігають, — відповів старий. Лань підвела очі до неба й промовила разом із ним слова, які чула сотні разів: — Є старі боги і є нові боги, є добрі боги і є зрадливі боги, але наймогутніші з них — це четвірка Демонічних богів.

Лань воліла не вірити, що її доля — в руках якихось невидимих старих пердунів із небес, хоч би якими могутніми вони були.

— Як скажете, пане Вею, — відповіла вона, перехилившись через прилавок і спершись підборіддям на долоні.

Старий крамар кілька разів схрипнув, а потім запитав:

— Знову пхаєш носа на вечірній ринок? Невже в чайному будиночку тебе погано годують?

Обоє знали відповідь на це питання: пані Мен керувала чайним будиночком, як скляним звіринцем, а співачки були її головними приладами. Вона давала їм їжі рівно стільки, скільки було необхідно, щоб дівчатка залишалися свіженькими та соковитими, але ніколи не дозволяла наїдатися — щоб не стали ледачими або гладкими.

— Мені тут подобається, — сказала Лань, і це було правдою. Торгівля нарівні з іншими крамарями та самостійно зароблені монети, які потрапляли одразу у власні кишені, дозволяли їй відчувати подобу контролю над своїм життям — смак свободи та волі, нехай і тимчасових. — Крім того, — улесливо додала дівчина, — я можу заскочити до вас.

Вей кинув на неї проникливий погляд, потім цокнув язиком і посварився пальцем.

— Не підлещуйся до мене, ятоу, — сказав він, нахилиючись до шафок під прилавком.

Ятоу — дівчисько. Саме так він називав її відтоді, як знайшов сиротою, коли вона жебракувала на вулицях Хаак-Кону. Він відвів її в єдине відоме йому міс-це, де могли прийняли дівчинку без імені та репутації: чайний будиночок пані Мен. Вона підписала контракт, умови якого заледве могла зрозуміти, а його тривалість, здавалося, лише зростала й зростала, що довше вона працювала. Та зрештою він врятував Лань життя. Влаштував на роботу, забезпечив дах над головою. Це був найбільший прояв доброти, якого можна було очікувати в ці часи.

Лань усміхнулася невдоволеному старому.

— Боронь боже.

Бурчання старого Вея переросло в напад кашлю, й усмішка Лань зникла. На півдні взимку не було так холодно, як на північному сході, де вона зростала. Але вогкий місцевий холод проникав у кістки, суглоби та легені й гноївся там.

Вона оглянула стару пошарпану крамничку, її щільніше, ніж зазвичай, заповнені полиці. Сьогодні ввечері, напередодні великих урочистостей з нагоди настання дванадцятого циклу після елантського завоювання, охорону навколо Хаак-Кону було посилено. І перше місце, якого люди намагалися уникати за таких обставин, — це крамниця, де торгують забороненими товарами. Крім того, Лань не мала можливості зволікати: незабаром вулиці кишітимуть елантськими патрулями, і співачка, яка розгулює на самоті, може накликати на себе проблеми.

— Знову легені дошкуляють, пане Вею? — поцікавилася дівчина, проводячи пальцем по маленькій фігурці дракона з кольорового скла на прилавку — імовірно, цінний товар однієї з націй Нефритового шляху з-за пустелі Емаран. До епохи Серединного Королівства, під час якої Імператор Цзінь (він же Золотий Ім-ператор) встановив офіційні торговельні шляхи, що простягалися на захід до легендарних пустель Масирії, хіни не знали скла.

— О, так, — скривившись, відповів крамар. Зі складок рукава він дістав те, що колись, напевно, було хустинкою з тонкого шовку, і витер нею рота.

Тканина була просочена вологою й дуже засмальцьована. — Ціни на женьшень різко зросли відтоді, як елантські пердуни дізналися про його цілющі властивості. Але я все життя прожив із цими старими кістками, і вони мене досі не вбили. Немає про що хвилюватися.

Лань постукала пальцями по дерев'яному прилавку, до блиску відполірованому іншими відвідувачами. Ось у чому був секрет виживання на колонізованій землі: не можна показувати, що тобі не байдуже. Кожен хін, із яким вам довелося б зустрітися, має свою щемливу історію: вбита під час завоювання сім'я, сплюндрований і пограбований дім або й щось іще гірше. Небайдужість робила вразливою найміцнішу броню.

Тож Лань поставила запитання, яке хвилювало її весь день:

— У вас є щось для мене?

Старий Вей подарував їй беззубу усмішку й нахилився до свого прилавка. Серцебиття Лань прискорилося. Дівчина інстинктивно притиснула пальці до внутрішньої сторони лівого зап'ястка.

Там, викарбуваний у плоті, сухожиллях і крові, був шрам, який могла бачити лише вона: ідеальне коло, що оточувало хінський ієрогліф, який вона не могла прочитати. Його широкі штрихи розпускалися, як елегантно складена квітка — цвіт, листя, стебло.

Вона прожила вісімнадцять циклів, дванадцять із яких витратила на спроби розшифрувати цей ієрогліф — єдиний ключ до її минулого, який мати залишила перед смертю. Лань досі відчувала пекучий жар материних пальців на своїх руках. Отвір у грудях Мами кривавив червоним, навіть коли світ спалахнув сліпуче білим сяйвом. Дорогі лаковані меблі їхнього кабінету потемніли від крові, повітря наповнилося гірким запахом горілого металу... і чимось іще. Чимось древнім, незбагненим.

— Гадаю, тобі це буде до смаку.

Вона кліпнула, і видіння розвіялося, коли старий Вей вийшов із-за запованих полиць і поклав сувій на прилавок між ними. Лань затамувала подих, розгортаючи його.

Це був потертий шматок пергаменту, але навіть з першого погляду вона могла помітити, що він інакший: поверхня гладенька, на відміну від

дешевого паперу з конопель, ганчір'я чи старих рибацьких сітей, поширеного нині.

Це був справжній пергамент — напевно, почорнілий у кутиках і розмитий від старості. Дотик до нього пробудив спогади — такими знайомими були відчуття.

Поміж потертостями Лань могла розрізнити вицвілі сліди розкоші. Її погляд одразу впав на кутики сторінки з ескізами чотирьох Демонічних богів, ледь помітних, але присутніх: дракон, фенікс, тигр і черепаха — усі повернуті до центру сувою, застигли в часі. Верхні та нижні береги пергаменту прикрашені завитками намальованих хмар. І далі... Там, у самому центрі, у майже ідеальному колі: єдиний ієрогліф, що розквітнув витонченою рівновагою естетики хінів, при цьому незнайомий. Серце закалатало, коли дівчина, ледве дихаючи, схилилася над ним.

— Думаєш, ти зрадієш, — сказав старий Вей. Він уважно стежив за нею, очі сяяли від можливості підзаробити. — Я ще не розповів, звідки він у мене.

Вона ледве чула його. Пульс гримів у вухах, поки Лань розглядала штрихи ієрогліфа та кожну лінію, порівнюючи зі знаком, який пам'ятала так добре, що могла пригадати й уві сні.

Її хвилювання згасло, коли палець спинився над рисою. Ні... Не те. Лінія надто коротка, крапка — відсутня, діагональ — трохи зміщена... Незначні відмінності, але, як завжди: «Не те».

Вона, зітхнувши, опустила плечі. Недбало повернувши зап'ясток, дівчина, щоб завершити ієрогліф, обвела пальцем незамкнене коло.

Саме тоді це й трапилося.

Повітря в магазині зрушилося, і вона відчула, ніби щось всередині неї стало на своє місце — невидимий потік ринув із кінчиків пальців, заповнюючи крамницю. Ніби статичний розряд узимку.

Відчуття зникло за частку секунди: так швидко, що здалося, ніби вона собі це уявила. Коли Лань знову кліпнула, старий Вей досі дивився на неї, стиснувши губи:

— Ну? — нетерпляче запитав він, перехилившись через прилавок.

Він нічого не відчув. Лань торкнулася скронь кінчиками пальців. Це нічого не означало: лише миттєва втрата уваги, вибрик емоцій, викликаний голодом і виснаженням.

— Цей трохи інший, — відповіла вона, ігноруючи вже знайоме розчарування.

Так близько... Й однаково так далеко.

— Тож це не те, що ти шукаєш, — відповів, кахикаючи, Вей, — але, гадаю, це вже початок. Поглянь — складова абетка, здається, вибудована в тому самому стилі, що й у тебе: із подібними кривими й рисками... Але справді мою увагу привернуло це коло, — старий постукав двома мозолистими пальцями по аркушу. — У решті випадків, які нам траплялися, коло навколо ієрогліфа було виведене лише для прикраси. А тут бачиш, як штрихи вливаються в нього? Вони написані суцільною лінією — мають чіткий початок і кінець.

Дівчина дозволила йому побубоніти, але насправді її голова запаморочилася від усвідомлення: можливо, вона ніколи не розгадає, що сталося в той день, коли померла її мати і занепало Останнє Королівство. Ніколи не дізнається, як мати змогла звестися й голіруч, тремкими скривавленими пальцями, випалити щось на зап'ястку Лань. Те, що збереглося після всіх цих циклів у вигляді знаку, видимого лише їй.

Спогад, який існував десь на межі сну та уяви — найслабша іскорка надії на те, що не мало би бути можливим.

— ..ти чула, що я сказав?

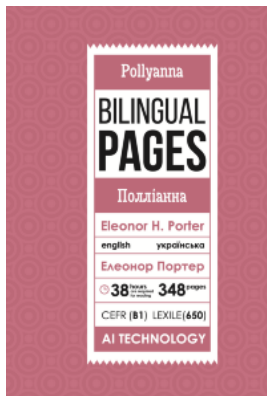
Лань закліпала, минуле розвіялося, неначе дим.

Старий Вей скоса глянув на неї.

— Я говорив, — роздратовано промовив він, нагадуючи вчителя, якого не слухає учень, — що це походить зі старої храмової книгарні і, за чутками, створене в одній із Сотні шкіл практиків. Я знаю, що давні практики використовували інший тип письма. Від цього слова їй перехопило подих.

Практики.

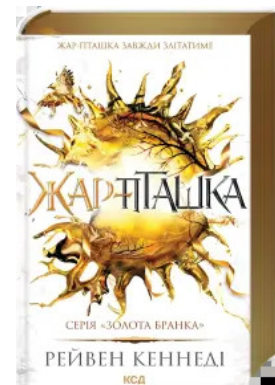
Рекомендована література

[Pollyanna / Полліанна](#)

[The Curious Case of Benjamin Button /
Загадкова історія Бенджаміна Баттона](#)

[Жар-пташка. Книга 6](#)

[Якщо це станеться](#)

[Природнича історія драконів Limited edition](#)

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ